

«Esto es una jungla y yo sin machete»

Amb aquestes paraules ens va sorprendre el Ministre d'Educació quan el van interpel·lar arran de la vaga d'estudiants que demanava la seva dimissió per la LOMCE. Potser va ser una mostra de simpatia, tot i que a mi em va semblar una manca d'educació, però no sé si sóc objectiu.

I és que, malauradament, ens hem acostumat a aquest personatge més propi d'un quadre surrealista de Dalí que no pas d'un ministeri. Ara que ja té la seva llei d'educació validada pel seu partit polític i que ha aconseguit posar-se en contra a professorat, famílies, alumnat, sindicats i resta de forces polítiques, apunta cap a la universitat.

Estic segur que aquesta llei té una finalitat més enllà de la millora de la qualitat a la qual fa referència el seu títol. No es tracta d'una llei educativa, és una llei política amb l'únic objectiu d'elititzar l'ensenyament i controlar ideològicament un país. És per això que la reforma ha començat per la part més sensible i mal·leable, i deixa, per un segon torn, la universitat. Una universitat on la ideologia i la llibertat de pensament ja està força arrelada i sobre la qual és difícil incidir.

D'aquí que ara, un cop superats els tràmits que han fet realitat la LOMCE, aquest ministre ?que com a mèrit al seu currículum té ser l'únic ministre d'educació plantat per tots els rectors d'Espanya... i algun del PP hi deu haver entre aquests caps universitaris? s'ha posat a fer "feinota" per treure, l'any que ve, una llei de reforma del sistema universitari. I això, es defineix amb una paraula: por, terror, pànic, espant... Bé, amb unes quantes.

Aquesta reforma, de característiques liberalconservadores, farà prevaler el caràcter mercantil i privatitzador per sobre del paper social i d'igualtat que fins ara ha tingut la nostra universitat. I és que la nostra no té res a envejar a la de la resta d'Europa i no hem d'oblidar que sovint està més valorada pels de fora que pels que en formen part. Aquesta llei que s'està cuinant, fruit d'una comissió d'experts de l'empresariat i amb poca o cap participació del professorat, comportarà canvis de forma però, sobretot, de fons.

El principal gir serà la diferenciació entre universitats d'excel·lència i universitats sostenibles. El model de finançament previst passa de l'aportació pública i les beques, al mecenatge i els crèdits d'estudi que donarà lloc a un model diferenciat entre universitats d'elit i d'altres de segona.

Els nivells de participació de la comunitat universitària serà mínim, amb una disminució del 200% dels representants del claustre, que serà un simple òrgan consultiu, i una retallada de les seves competències. Inclús el rector serà imposat i sense cap mena de consens amb el professorat. Es parlarà de titulacions supèrflues que, per no tenir un clar mercat empresarial, deixaran d'oferir-se. Deixarem a la UCI les carreres de lletres. O, en el millor dels casos, s'oferiran en alguna universitat de segona ubicada en algun indret de difícil arribada.

Queden molts més aspectes que es poden comentar i que mostren, un cop més, el tarannà polític i no educatiu de la futura reforma. En destaca novament el canvi del model universitari: es va passar dels diplomats i llicenciats als graus de quatre anys amb màsters d'un i ara, quan ja tenim algun estudiant titulat amb aquest model, es tornarà a canviar per un grau de tres anys i un màster de 2.

Per concloure, em referiré a una mestra i amiga amb tota una vida dedicada a l'ensenyament i que ha passat per vuit lleis d'educació. Potser els models no han estat bons, però, potser també, no els hi hem donat temps de demostrar les bondats. L'ensenyament no és una arma política, és una eina de la societat per al seu desenvolupament i que ha de marcar-ne el futur.

